

© 2018 Ioana Țigănilă

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrații: © Alexandru Vasile, Partial Color

Editor carte: Ramona Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚIGĂNILĂ, IOANA

Aromă de august / Ioana Țigănilă. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-172-2

821.135.1

Tipărit în România

IOANA ȚIGĂNILĂ

Aromă de august

EDITURA
HERG BENET
2018

Aromă de august... Viața are o aromă de august. Eram la mare, luna iulie, nicidecum august, tolănite pe pluta gonflabilă în formă de lebădă. Da, pluta aia pe care mi-a luat juma' de oră să o umflu. Nu putea să îmi cumpere o pompă electrică, m-a luat la mișto cu una manuală. El râde înfundat acum, stând cu curu' pe canapea, uitându-se la *Narcos* și, probabil, bucurându-se că, în sfârșit, au plecat nebunele de acasă și are două zile de liniște. Doamneee, nu e deloc ușor să trăiești cu două femei în casă! Iar cine mă cunoaște îl înțelege pe bietul om. Buuun! Revenind la noi, gagicile. Eram în camera de hotel. „Mami“, o întreb, „Ce ai chef să facem astăzi?“. Mmmm... Stă, se gândește puțin, își dă cu mână prin părul vâlvoi, scaldat de razele soarelui, își răsucesc buclele perfecte. Și, cu fătuca aia a ei, cu privirea aia, cu expresia aia pe care niciun cuvânt și niciun artizan al cuvintelor nu o poate descrie așa cum se cuvine, un amestec de puritate, șmecherie, bucurie, viață, zice: „Mami,

viau o înghețată!“ Îi citesc pofta pe față, e topită după înghețată. Aia de la Emilia. Mă rog, *Emiia*, pe vremea aia. Să fie musai cu mango și căpșuni. Un cornet simplu și doi biscuiți. Să semene cu Minnie.

Doamne, cât e de expresivă! Nu seamănă deloc cu mine. Eu sunt rece și serioasă ca o statuie de gheață. O statuie care se topește doar atunci când mă strânge în brațe ea (hai, fie, și el), când îi simt inimioara cum îi bate în piept, când își pune capul pe umărul meu și mă bate părintește pe spate: „Offf, mami, offf!“. Ea, un suflet atât de mare într-un trup atât de mic. Uneori am impresia că ea e adultul și eu sunt copilul. M-a învățat multe. M-a învățat mai multe în doi ani jumate decât un adult în 30 de ani. „Cataleya“, căci așa o cheamă pe EA, „cu ce vrei să fie înghețata? Cu ce aromă?“ (oare știa cuvântul ăsta, i-l spusese vreodată?). Cade pe gânduri... Liniște și nerăbdare, curiozitate să afle ce scoate din gurița aia, ce e în căpșorul ăla, ce ton are glasul cu care îmi va răspunde. O, dar ce glas! Suav, miiros... Știu, pot părea deja niște clișee epitetele astea, dar aplicate El sunt deja cuvinte unice. „Viiiiiauuu o înghețată cu aromă de august!“ „Cu ce, mamă?“ „Cu aromă de august!“ Uau,

am rămas blocată pentru o clipă, două, trei. M-a prins atât de tare expresia asta, m-a învăluit ca o vreaie, parcă. „Maaamiii! Ascultă-mă! Viau o înghețată cu aromă de august!“ „Sigur, mami! Hai în port!“

Am mai stat două zile la mare și, fără să vreau, în minte îmi suna, obsesiv deja, *aromă de august, aromă de august, aromă de august*. Mai ales pe drumul de întoarcere. Era prânz. Liniște în mașină. Principesa dormea. Are rău de mașină. La drum lung mă urc la volan doar atunci când doarme. Mi-a umplut deja de două ori mașina cu iaurt și căpșuni. Fermentate bine. O plăcere. De ce naibii am plecat de la mare duminică?! Doamne, ce a fost în capul meu, oare?! Fetițo, trezește-te! Te crezi în Germania? Eh, stai în coloană. Și meditează. Ți-am mai zis că ți-ar prinde bine niște ședințe de yoga, ai zis că nu, mulțumesc, poate pe la 70 de ani.

Aromă de august... Mi s-a părut atât de tare expresia asta, are o energie aparte, o rezonanță unică. Și, stând așa în coloană, am simțit o dorință nebună, o responsabilitate extraordinară de a o menține vie, de a o transmite mai departe, de a-i asigura nemurirea.

Afară ploua torențial. Abia vedeam un metru

în fața ochilor. Ștergătoarele nu făceau față popoului. Mașina se aburise. Ploaia izbea cu putere plafonul. Până și mașina m-a simțit agitată și, pentru prima dată în doi ani de zile, mi-a transmis că trebuie să iau o pauză de cafea. De trei ori, chiar. Nu am putut să mă opresc. Pentru că mi-aș fi oprit și gândurile. Aș fi ieșit din starea aia. Știi? Nu mi-a plăcut niciodată ploaia. Îmi dădea o stare proastă. Până în ziua aia. Acum, ploaia a căpătat o altă energie, o altă dimensiune. Creatoare. Ploaia a început să îmi dea o stare din care nu aș mai vrea să ies niciodată. Aveam să înțeleg asta mai târziu...

Trebuie să scriu o carte! Da, asta este! O carte al cărei titlu să fie: *Aromă de august*. Deja o proiectez cu ochii minții. Titlul scris mare, pe toată coperta. Și o fotografie cu ea pe fundal. Eheee, cine a zis că somnul rațiunii naște monștri avea dreptate.

Ia uite ce face un ambuteiaj din om. Nu am pretenții de scriitoare, nu mi s-a părut niciodată că stăpânesc (absolut deloc, chiar) această artă de a scrie, la care atât de puțini au avut acces pe lumea asta, dar trebuie, trebuie să găsesc în mine resursele. Gândurile mele trebuie să înflorească, imaginația trebuie să zburde liberă, degetele

trebuie să alunece ușor pe tastatură. Pentru ea, pentru Cataleya, floarea mea cu... aromă de august! Pentru prima dată, acest TREBUIE nu mă scoate din minți.

Acum, că ți-am spus cum a apărut cartea, aș vrea să îți spun și cum a apărut Cataleya. Ne-am cunoscut la semafor. Da, știi, toată lumea face fața pe care sunt sigură că o faci și tu acum. „La semafoor? Pe bunee?” O golancă, gata, mi-ai și pus eticheta. Dar nu eram eu la volan. Că dacă aș fi condus eu, nu aș fi oprit în veci. Și uite ce aș fi pierdut... O viață fabuloasă pentru o idee preconcepută. „Te-a agățat pe Magheruuu?” Da. Era într-un BMW decapotabil, ultimul răcnet. Brunet, pielea măslinie, ochii mari și al naibii de expresivi, un zâmbet perfect, cei mai frumoși dinți pe care i-am văzut vreodată. Să știi că nu m-a dat pe spate atunci. Deloc. Prietenei mele i s-a părut... interesant. Așa că a tras pe dreapta. Eu, arogantă și prost crescută totodată (îmi vine să râd), nici măcar nu l-am băgat în seamă. Era vara lui 2009, a doua zi erau alegerile europarlamentare, un moment foarte important pentru România pentru că erau primele pentru un mandat complet, așa că în redacția unde lucram atunci se muncea la foc continuu. Evident, și

mie îmi stătea gândul numai la asta, trebuind să fiu super documentată. Îmi amintesc că în momentul ăla chiar eram cu nasul în telefon, citeam pe internet ultimele sondaje. Nu îmi ardea de golăni din astea. Eram profi. Cariera pe primul loc. După ce a stat de vorbă cu prietena mea vreo jumătate de oră, mi-a cerut numărul de telefon. Mie, nu ei. I l-am dat pe ăla de serviciu, oricum îl avea toată lumea, să scap odată, că deja mă irita toată situația aia. „Mă cheamă Ali“, îmi zice. „Așa și? De aia nu mai pot eu“, îmi spuneam în sinea mea. Nici măcar nu i-am zis cum mă cheamă. Eram sigură că oricum nu o să ies cu puștiul ăla în veci. Nu suportam arăbii. Deși nu cunoșteam vreunul. Dar asta era mentalitatea. Așa gândeau și încă mai gândesc românii. Mulți dintre ei, chiar și eu la vremea aia. Că femeile care umblă cu arabi sunt niște vagaboande care se uită doar la bani. Că arabii doar le-o trag femeilor noastre și copii fac tot cu ale lor. M-a sunat a doua zi. Nu mă așteptam. Ne-am întâlnit după vreo trei zile. Mama m-a văzut că mă aranjem prin casă. „Unde te duci?“, mă întrebă. „Mă duc să mă văd cu un băiat.“ „Un băăăiat? Cine e ăsta? Cum îl cheamă?“ „Ăăăă, AliN. Da, AliN“. Mi-a fost rușine să îi zic că îl cheamă Ali.

De fapt îl chema Alaa. Dar mi-a zis când ne-am văzut că era prea complicat numele lui și că era sătul de reacția „Cum te cheamă? Allah?“. „Ai ajuns să umbli cu arabi? Vrei să îmi aduci un arab în casă? Ce o să zică lumea despre noi?“ Asta auzeam prin toată casa. Și iar rămânem cantonați în mentalitatea asta învechită. Idei preconcepute, bariere, clișee. Ne place să stigmatizăm. Recunosc, mi-a fost aiurea la început să spun că iubitul meu e arab. „Ai văzut, fată, asta și-a tras arăbete. Ia uite ce BMW și ce casă are. Siiigur îl iubește!“ Ne place să generalizăm. Toți arabii sunt niște scursuri din lumea a treia. Dar nu ne place când francezii, de pildă, generalizează și spun că toți românii care ajung în Franța merg la cerșit. Nuuu, ne batem cu pumnii în piept că nu e așa. Ei, uite că nici cu „arăbeții“ nu e așa.

Nu a fost dragoste la prima vedere. Nu au fost scânteii. Nu a fost chimia aia. Deloc. Totul a venit de la sine. Ușor, ușor. Am construit totul de la zero. Cărămidă cu cărămidă. Și uite așa am ajuns să nu ne mai dărâme nimeni și nimic. „Dacă nu avea bani, nu o lăsam să se căsătorească cu un arăboi“, mi-a zis soră-mea că i-a zis cineva, nu are rost să spun cine, din familie. Chiar și după ce omul ăsta mă făcuse fericită atâția ani.

Chiar dacă îmi oferise totul. Chiar dacă mă pusesse pe un pedestal. Tot îl huleau. Nu le păsa că sunt eu fericită. Se gândeau doar că vor avea o nepoată sau un nepot pe jumătate „arăbete“.

Am ajunsca două picături de apă. Nedezlipiți. Veneam acasă de la serviciu cu poftă de suc de portocale și, fără să îl anunț, adusesse o ladă întregă, pentru că și lui îi era poftă. O conexiune între noi la nivel cerebral absolut halucinantă. Mă gândeam la ceva, nici nu apucam să rostesc, că o zicea el în locul meu. Uneori, mă înspăimânta treaba asta. Orice s-ar întâmpla între noi, oricât m-ar face să sufăr, o să îl iubesc o viață. Pentru că este tatăl copilului meu. Și asta nu i-o poate lua nimeni. Niciodată.

Nu numai că era arab, dar mai era și musulman. Aveam să aflu asta mai târziu. Și nu de la el. Ci de la o prietenă libaneză pe care am cunoscut-o la un curs de jurnalism la Praga. „Ioanaa! E musulman!“ „Nu, nu, e creștin.“ „Ioana, ăsta e nume musulman, niciodată un creștin nu o să pună copilului un nume musulman.“ Doamne, și când îmi aduc aminte cât de urât vorbeam eu de musulmani, cum spuneam că sunt înapoiți, inadaptați, brute. Și îi spuneam fix lui treaba asta. Mentalitatea, bat-o vina! Și el nu zicea

